

kun de ville kunne nøjes med denne Understøttelse, som ved Siden af have ret betydelige Resourcer enten i Form af opsparet Kapital eller Erhvervsøve — og man er saaledes kommen hørt fra „de mest trængende“, der ubarmhertigt maa henbivses til Fattigforsørgelse, medens Alderdomsunderstøttelse er forbeholdt dem, som, økonomisk set, staa et Trin højere paa Samfundsstigen.

Men om end saaledes Magistratens Takstforslag efter al Sandsynlighed vil bevirke, at en Del af den Befolkning, som ifølge den nugældende Lov har Ret til Alderdomsunderstøttelse, til Kommunerens Skade vil overgaa til Fattigforsørgelse og paa den Maade ganske vist formindste Alderdomsunderstøttelsens Klientel — saa vil dette efter Udvalgets Formening paa den anden Side blive ret betydeligt forøget som Følge af den ved Lovens §§ 1 og 5 etablerede Trangslinie.

Man kan i al Almindelighed ikke være enig med Magistraten i, at det er nødvendigt eller blot heldigt, at gøre nogen Forandring, der paa Trangsbetingelsernes Omraade betager Kommunalbestyrelserne deres fri Skøn og fastsætter en bestemt Grænse for hvor en Persons Trang begynder eller ophører. Det er muligt, at man i Kjøbenhavn og Frederiksberg af let forklarlige Grunde har haft Banffelighed ved at udøve dette fri Skøn tilfredsstillende, men i Provinskøbstæderne og endnu mere paa Landet, hvor man har de trængende paa nærmere Hold og bedre Vejlighed til at skaffe sig Oplysninger angaaende deres Forhold i det hele, har man formentlig ingen Sinde følt nogen Banffelighed i Udøvelsen af dette Skøn — og man tror tværtimod, at man gennem dette bedre røgter de trængendes og Kommunens Tarv, end hvis Loven fastsætter bestemte Regler for Trangen.

En Lovbestemmelse, der fastsætter en bestemt Trangslinie, kommer let til at virke uretfærdig, al den Stund en Persons eller Familjes Trang ikke altid kan og bør udmaales alene efter Størrelsen af dens Indtægter, men ligesom mange andre Omstændigheder, som det er umuligt at give Regler for i en Lov, her maa komme i Betragtning, saaledes er der ingen Tvivl om at det, og maasse ofte, i det praktiske Liv kan forekomme, at en Ansøger, hvis Indtægter naa op over Trangslinien, er mere trængende end en anden, hvis Indtægter ere noget under, og dog bliver man ifølge Loven nødsaget til ubetinget at nægte den første al fast Understøttelse, medens man er nødsaget til at tilstaa den sidste en Hjælp, som man maasse er overbevist om, at han ikke tiltrænger.

Da derhos en fast Trangslinie, saavidt skønnes, ikke vil frembyde nogen Lettelse for de bevilgende Myndigheder, men snarere forsøge Banffelighederne ved Skønnet, samtidig med at disse lægges over paa et andet Punkt — og da desuden en saadan Linie meget let kan friste Ansøgerne til i deres Begæringer at fremsætte mindre rigtige Oplysninger om deres Indtægter, for at bringe disse ned under Trangslinien, Oplysninger, som vanffeligt lade sig kontrollere — og da endelig Spørgsmaalet om hvad en Person behøver, for at klare sig uden Understøttelse umuligt lader sig afgøre efter ensartede Regler for alle Købstæders eller Landkommuners Bedkommende (der er saaledes ingen Tvivl om, at en Person lever billigere i Mariager end i Randers og i en Landkommune paa Sjællands Besthst end f. Eks. i Gentofte eller Ørdrup) — synes det ikke at kunne anbefales at gaa hørt fra Kommunalbestyrelsernes fri Skøn angaaende Trangen, saa meget mindre som Faren for dets Misbrug bliver i væsentlig Grad formindsket derved, at der (jfr. Lovforslagets § 12) gives den trængende Afgang til at indaale Skønnet for Indenrigsministeriet.

Man kan saaledes af forskellige Grunde ikke anbefale Indførelsen af en bestemt Trangsgrense, men vil man alligevel indføre en saadan, maa denne — dersom det skal undgaa, at Tilgangen af understøttede bliver saa stor, at Udgiften bliver uoverkommelig for Kommunerne — i alt Fald sættes betydeligt lavere end den af Magistraten foreslaaede, nemlig for Købstædernes Bedkommende 300 Kr. for en enlig Person med Tillæg